

всѣко гнѣздо стоятъ два щърка, любятъ се, радватъ се на слънцето и тракатъ съ човкитѣ си. Едни отлитатъ, други долитатъ, мъкнатъ жаби, змии, парцали, клечки, нареждатъ домакинството си, радватъ се на живота въ миръ и сговоръ съ Стоичковата челядь и толкова дружатъ съ нея, че кацатъ дори и посрѣдъ двора, дето лежи кучето, окапало отъ мързелъ и одрипавѣло като господаря си.

Веднажъ нане Стоичко по риза и гологлавъ дѣлкаше нѣщо на дръвника. До него въ трѣскитѣ стоеше оскубената му капица прогнила отъ потъ и мазна като баница.

Наоколо се разхождаше Змияра, събираше сламки и клечки и ги носѣше въ гнѣздото си. Като съгледа капата, той се спрѣ до нея, удари я два пжти съ човката си, после бързо я грабна и я отнесе на гнѣздото. За ядене ли, за постилка ли, тамъ негова си работа.

Стоичко скокна бързо и като видѣ, че капата му се възнася, грабна шепа трѣски и ги захвърли по крадеца. Но той бѣше вече на гнѣздото и биеше капата съ човката си.

— Пштътъ! Хей гадино проклета, дай ми капата!

— Такъ, такъ! — удари щърка по нея съ усилие да си откъсне нѣщо.

Стоичко кипна. Той се наведе, грабна камъкъ и го запрати къмъ гнѣздото. Щърцитѣ отъ дванадесеттѣ гнѣзда се разхвъркаха отъ уплаха. Змиярътъ остави капата въ гнѣздото и избѣга. Нане Стоичко почна да се навежда, да взима камъни и да замѣря върбата, въ чиито клони се виеха щърцитѣ разтревожени и уплашени за участъта на яйцата си.

Змиярътъ се върна отъ нѣкжде, изви се надъ гнѣздото си, кацна и пакъ удари съ човка.